

เสียมากเสียง่าย?

ดร.วิฑูรย์ สิงโบลัด
ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

ผู้อ่าน (ที่เป็น SMEs) ถามมาว่า “ในเมื่อคำว่าธุรกิจอุตสาหกรรมจะต้องประกอบกิจการโดยคำนึงถึง “ต้นทุน” และ “กำไร” เป็นหลัก แล้วทำไมจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมด้วย เพราะการประกอบกิจการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมักจะเพิ่มต้นทุนการผลิต ซึ่งทำให้ต้องขายของแพงขึ้น เสียเปรียบคู่แข่งที่ไม่สนใจสิ่งแวดล้อม คำตอบที่ชัดที่สุดก็คือ “เพื่อความอยู่รอด” เพราะธุรกิจอุตสาหกรรมจะต้องได้รับการยอมรับจาก “ลูกค้า” และ “สังคม” ด้วย เพราะวันนี้กระแสรักษ์สิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและซึมลึกเข้าไปในความรู้สึกของทั้งเด็กและผู้ใหญ่ซึ่งให้ความสำคัญกับการดำรงชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีมากขึ้น

ทุกวันนี้ ผู้คนส่วนใหญ่จะไม่ยอมให้ใครมาทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดีๆ เหล่านั้นเหมือนเมื่อก่อน ตามที่เราเห็นได้จากข่าวแทบทุกวัน

หากเรา (ทุกคน) ไม่มีอากาศที่สะอาดเพื่อการหายใจ ไม่มีน้ำสะอาดเพื่อดื่มกิน สุขภาพของเราย่ำแย่ หากเราไม่มีวัสดุทางธรรมชาติที่ใช้เพื่อการผลิตสินค้าต่างๆ แล้ว เราก็คงจะไม่เหลือธุรกิจ ไม่เหลืออุตสาหกรรม จนกระทั่งอาจไม่เหลืออะไรเลยที่เป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ทรัพยากรธรรมชาติยังเป็นทั้งแหล่งวัตถุดิบและแหล่งพลังงานที่เป็นปัจจัยการผลิตที่เราป้อนเข้าสู่กระบวนการผลิตในโรงงานเพื่อการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาด

และคำตอบที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เราต้องให้ความสำคัญกับการประกอบกิจการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ก็คือ “คุณค่าทางสังคมที่เราทุกคนต้องการ”

เรายอมจ่ายเงินมากขึ้นเพื่อซื้อที่ดินติดแม่น้ำ บ้านติดทะเล หรือบ้านที่มีวิวทิวทัศน์ที่สวยงาม เรายอมจ่ายเงินเพื่อเดินทางท่องเที่ยวรอบโลก เพื่อดูความสวยงามของสถานที่และสิ่งที่มีทัศนียภาพหรือไปเที่ยวทะเลเพื่อเล่นน้ำหรือนอนบนชายหาดที่ขาวสะอาด

เราต่างยอมควักกระเป๋าเพื่อแลกกับสิ่งแวดล้อมที่ยังคงความเป็นธรรมชาติเดิม

ดังนั้น เราเกือบทุกคนคือนักสิ่งแวดล้อมและพวกเราคือ ลูกค้าของธุรกิจต่างๆ แทบทั้งสิ้น

ในส่วนของภาครัฐนั้น ก็มีการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องค่อยเป็นค่อยไป (ด้วยการออกกฎระเบียบ) บางครั้งถึงกับก้าวกระโดดก็มิให้เห็นบ่อยๆ

ภาครัฐจึงออกกฎหมายหลายฉบับและยังมีอีกหลายฉบับที่อยู่ระหว่างการร่างเพื่อจะได้กำกับและขับเคลื่อนอุตสาหกรรมไปสู่ความยั่งยืน

แต่ถ้าภาครัฐกิจอุตสาหกรรมไม่ทำอะไรเลย กฎระเบียบและกฎหมายต่างๆ ก็จะมีมากขึ้นและจะขยายขอบเขตของการกำกับควบคุมการประกอบกิจการธุรกิจอุตสาหกรรมมากขึ้น เพราะตั้งแต่เกิดการณีการฟ้องร้องที่นิคมมาตาพุด โรงงานใหญ่ๆ หลายแห่งก็คงรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ไปตามๆ กันจากแรงกดดันของภาคชุมชนและสังคมในเรื่องการแก้ปัญหามลพิษและสิ่งแวดล้อมอันสดใสและยั่งยืน 7

ทุกวันนี้ ต้นทุนที่เกิดจากทรัพยากรธรรมชาติที่ใช้หมดไปและการกำจัดของเสีย หรือเศษที่เหลือทิ้งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากความขาดแคลนและค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติตามกฎหมายมีมากขึ้น

ในความเป็นจริงแล้ว การลดต้นทุนการผลิตดีกว่าและง่ายกว่าการเพิ่มยอดขาย

ณวันนี้มีธุรกิจอุตสาหกรรมจำนวนมากที่ไม่ได้มองว่าการเป็น “อุตสาหกรรมสีเขียว” (Green Industry) หรือการประกอบกิจการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จะเป็นการเพิ่มต้นทุน หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมแต่อย่างใด แต่กลับมองเป็นโอกาสในการประกอบกิจการและขับเคลื่อนธุรกิจอุตสาหกรรมไปข้างหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืน

ทั้งหมดทั้งปวงที่กล่าวมานี้ หากเป็นกรณีที่ถูกประท้วงต่อต้านโดยชุมชน หรือกลุ่มที่อนุรักษ์สิ่งแวดล้อม จนทำให้การประกอบกิจการปกติต้องสะดุดชะงักด้วยแล้ว

เราจะรู้เลยว่า “เสียน้อยเสียยาก เสียมากเสียง่าย” ครับผม !